

Το αλφαβητάρι του Αγίου Γρηγορίου του Θεολόγου

Άρχιζε πάντα απ' το Θεό και πάντα τελειώνε μαζί Του.

Βίου το κέρδος είν' αυτό: τη μέρα σου καλά να τελειώνεις

Γνώριζε όλα τα καλά έργα των δικαίων

Δεινόν το να πεινάει κανείς, μα φοβερότερος ο πλούτος ο παράνομος

Ευεργετείς; Μάθε λοιπόν πως το Θεό μιμείσαι.

Ζήτα απ' το Θεό να σου είναι σπλαχνικός, αν εύσπλαχνος είσαι και εσύ.

Η σάρκα η ανθρώπινη να συγκρατείται πρέπει και να δαμάζεται.

Θυμό χαλίνωνε, μη πέσεις έξω από τη λογική

Ίσια ψηλά το βλέμμα σου, στη γλώσσα να 'χεις μέτρο

Κλειδί στ' αυτιά να βρίσκεται, το γέλιο σου να 'ναι σεμνό

Λυχνάρι να πορεύεται η λογική μπροστά από κάθε σου έργο

Μη σου γλυστράει κάτω απ' ότι φαίνεται, εκείνο που υπάρχει

Να ερευνάς τα πάντα με το νου, όμως να πράττεις όσα επιτρέπονται

Ξένος πως είσαι, μάθε το καλά. Γι' αυτό τίμα τους ξένους

Όταν στη γαλήνη ταξιδεύεις, τότε να θυμάσαι τη φουρτούνα

Πάντα να δέχεσαι ευχάριστα, όσα από το Θεό προέρχονται

Ραβδί να σε χτυπά του δίκαιου καλύτερα, παρά ο κακός να σε τιμά

Στις πόρτες των σοφών να πηγαινοέρχεσαι, μακριά απ' τις πόρτες των

ασεβών πλουσίων

Το μικρό, μικρό δεν είναι όταν σε κάτι μεγάλο οδηγή

Ύβρι χαλίνωνε, μακριά απ' την έπαρση μέγας σοφός να γίνεις

Φυλάξου συ απ' το πέσιμο, σαν όμως άλλος πέσει, μη γελάς

Χάρισμα το να σε φθονούν, αίσχος και μέγα, να φθονείς εσύ

Ψυχή που στο Θεό προσφέρεται, είναι η καλύτερη θυσία

Ω, ποιός θα τα φυλάξει όλα αυτά; Αυτός και θα σωθεί!

Πηγή: Ιερά Μονή Προφήτου Ηλία Θήρας

Άγκυρα

ΔΕΛΤΙΟ - ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΕΝΟΡΙΑΣ

ΑΓΙΑΣ ΜΑΡΙΝΑΣ ΓΕΩΠΟΝΙΚΩΝ

ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΚΑΣΣΑΝΔΡΕΙΑΣ

ΕΤΟΣ 4^ο * ΤΕΥΧΟΣ 10^ο * ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ-ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2015

Έδρα: Γεωπονικά. Ν. Καλλικράτεια 63080 Χαλκιδική

Τηλ. Φαξ : 23990 33998. E-mail: santonio@past.auth.gr

Ιστοσελίδα: agia-marina.webnode.com/

ΔΕΛΤΙΟ - ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΕΝΟΡΙΑΣ ΑΓΙΑΣ ΜΑΡΙΝΑΣ ΓΕΩΠΟΝΙΚΩΝ
ΕΤΟΣ 4^ο * ΤΕΥΧΟΣ 10^ο * ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ-ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2015

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑ – ΑΠΟΛΥΣΗ

Μετά την Θ. Κοινωνία οι πιστοί ψέλνουν όλοι το «Είδομεν το φως το αληθινόν...», έναν ύμνο για το Άγιο Πνεύμα, με τον οποίο ομολογούν την πίστη τους στην Αγία Τριάδα και την δοξολογούν, με αφορμή το μεγάλο μυστήριο που τελέσθηκε με τη δύναμη του Τριαδικού Θεού και στο οποίο όλη η Εκκλησία συμμετείχε.

Όλοι οι πιστοί ευχαριστούν τον Θεό, για το Σώμα και το Αίμα του Χριστού, το οποίο κοινώνησαν. Και βέβαια, εννοείται ότι κανείς δεν φεύγει πριν ευχαριστήσει τον Θεό για τα μεγάλα αυτά Δώρα. Αλλιώς μοιάζει με τον Ιούδα, που έφυγε από τον Μυστικό Δείπνο, αμέσως μόλις έλαβε από τον Άρτο.

Οι πιστοί, γεμάτοι ευγνωμοσύνη στον Κύριο για την Θεία Κοινωνία και για τις πλούσιες ευλογίες ψέλνουν τον ύμνο του Ιώβ: «Είη το όνομα Κυρίου ευλογημένον από του νυν και εως του αιώνος» -«Ας είναι το όνομα του Κυρίου ευλογημένο, τώρα και πάντοτε».

Ύστερα, ο Ιερέας ευλογεί τους πιστούς και κάνει την απόλυση. Τώρα οι πιστοί μπορούν να απολυθούν εν ειρήνη, δηλαδή να αποχωρήσουν από το ναό με την ειρήνη του Θεού, για να πάνε στο σπίτι τους να ... συνεχίσουν την Θεία Λειτουργία. Όχι απαραίτητα να ψάλλουν, αλλά με την συμπεριφορά τους από εκεί και στο εξής να φέρονται όπως αρμόζει σε όποιον κατοικεί μέσα του ο Χριστός. Να μεταφέρουν τον αγιασμό που δέχθηκαν σε όλους τους γύρω τους, στους οποίους βέβαια θα φέρονται με την αγάπη του Χριστού, που πρώτα στην Θ. Λειτουργία έζησαν.

Όσοι δεν κοινώνησαν, στο τέλος παίρνουν αντίδωρο από το χέρι του Ιερέα. Αντίδωρο είναι αυτό που δίνεται αντί για το δώρο, την Θ. Ευχαριστία. Ο καθένας, παίρνοντας ένα κομμάτι αντίδωρο, πρέπει να το δέχεται σαν ψωμί από το συμπόσιο εκείνο, όπου ο ίδιος ο Δημιουργός μίλησε στον λαό Του, και να το τρώει με ευλάβεια, θεωρώντας όλους τους ανθρώπους γύρω του

σαν αληθινά και πολυαγάπητα αδέρφια του. Και, σύμφωνα με την αρχαία συνήθεια, πρέπει να το φάει πριν από κάθε άλλη τροφή. Μπορεί ακόμη να το πάρει στο σπίτι, στην οικογένειά του, ή να το προσφέρει σε αρρώστους, σε φτωχούς και σε κάθε άλλον, που για οποιονδήποτε λόγο δεν μπόρεσε να έρθει στην εκκλησία για την Λειτουργία.

Αλλά και όποιος κοινωνήσει προσέχει, σύμφωνα με την παλαιά ευλαβική συνήθεια, να μην φτύσει την ημέρα εκείνη. Το αίμα του, είπαμε, έχει γίνει ένα με του Χριστού το Αίμα και στο στόμα του ενδέχεται να βρίσκεται ακόμη κάποιο μικρό κομμάτι Αγίου Άρτου, που ωστόσο είναι ολόκληρο του Χριστού το Σώμα.

Και βέβαια, δεν συμμετέχουμε στα άχραντα μυστήρια μόνο κάθε... Χριστούγεννα και Πάσχα. Σίγουρα, αν δεν κοινωνήσουμε σ' αυτές τις μεγάλες γιορτές της Εκκλησίας μας, τα κοσμικά τραπέζια και τα πανηγύρια μόνο δεν έχουν κανένα νόημα. Δεν γεννιέται μέσα μας ο Χριστός ούτε ζούμε την Ανάστασή Του. Μόνο με την Θεία Κοινωνία γίνεται αυτό.

Η συμμετοχή μας, ωστόσο, να είναι όσο γίνεται πιο τακτική. Εννοείται, με την ευλογία του πνευματικού μας και μετά από κατάλληλη προετοιμασία. Όσο συχνότερα μπορεί κανείς να παίρνει μέρος σ' αυτό το ιερό πανηγύρι της Αγάπης.

Λεφτά υπάρχουν όπου υπάρχει και καρδιά...

Μας λείπουν τὰ λεφτά;

Τὸ νὰ εἶσαι φτωχός, δὲν ἐμποδίζει νὰ εἶσαι ἐλεήμων καὶ φιλόανθρωπος. Σήμερα νομίζουμε, ὅτι γιὰ νὰ βοηθᾷς τὸν συνάνθρωπό σου, πρέπει νὰ ἔχεις. Τόσα πολλά, πὸν νὰ σοῦ περισσεύουν. Ἀλλιῶς τί νὰ δώσεις;

Παλιότερα ὁμως οἱ Χριστιανοὶ ἦταν διαφορετικοί. Δὲν κοίταζαν ἂν περισσεύει κάτι γιὰ νὰ δώσουν. Ἄλλ' ἀπ' αὐτὸ πὸν εἶχαν, λίγο ἢ πολὺ, βοηθοῦσαν καὶ τὸν φτωχό. Ἡ ἀγάπη, ἢ φιλοανθρωπία, ἦταν πάντα ὑπόθεση καρδιάς, ὄχι χρημάτων.

Ὁ μεγάλος Ρῶσος συγγραφέας Μαξιμ Γκόρκη, πὸν ξεκίνησε τὴ ζωὴ του πᾶμ-φτωχος καὶ ὄρφανός, ἀναφέρει συχνὰ στὰ γραπτὰ του τὴ γιαγιά του. Μιὰ φτωχεῖα θεοφοβούμενη γυναίκα, πὸν τὸν μάθαινε ἔμπρακτα τὴ μυστικὴ φιλοανθρωπία. Γράφει λοιπὸν ὁ Γκόρκη στὸ ἔργο του «Στὰ ξένα χέρια»:

«Κατὰ τὰ μεσάνυχτα ἢ γιαγιά μὲ ξύπνησε χαϊδευτικά.

- Πᾶμε; Ἄμα μοχθήσεις γιὰ τὸν κοσμάκη, τὰ χέρια σου θὰ γιάνουνε πὸν γρή-

γορα (ὁ Γκόρκη εἶχε ζεματίσει τὰ χέρια του μὲ βραστὸ νερό).

Μὲ πῆρε ἀπ' τὸ χέρι καὶ μὲ ὀδήγησε μὲς στὸ σκοτάδι σὰν τυφλό. Ἡ νύχτα ἦταν μαύρη, ὑγρὴ, φύσαγε ἀσταμάτητα... Ἡ γιαγιά κοντοζύγωνε προσεχτικὰ στὰ σκοτεινὰ παράθυρα, στὰ φτωχόσπιτα, σταυροκοπιόταν τρεῖς φορές, ἄφηνε στὸ περβάζι πέντε καπίκια (λεπτὰ) καὶ τρία κουλουράκια, ξανασταυροκοπιόταν κοιτάζοντας τὸν δίχως ἄστρα οὐρανὸ καὶ ψιθύριζε:

- Παναγία, Δέσποινα τῶν Οὐρανῶν, βοήθησε τὸν κοσμάκη! Ὅλοι μας, ...ὄλοι μας εἴμαστε ἁμαρτωλοὶ μπροστὰ σου, μητερούλα!

Ὅσο ξεμακραίναμε ἀπ' τὸ σπίτι, τόσο πὸν ἔρημα καὶ νεκρωμένα γίνονταν ἕνα γύρω... Δώδεκα φορές σίμωσε ἢ γιαγιά στὰ παράθυρα, ἀφήνοντας στὰ περβάζια τὴν «κρυφὴ ἐλεημοσύνη». Ἄρχισε νὰ χαράζει, μὲς ἀπ' τὸ σκοτάδι φυτρῶνανε γκριζὰ σπῖτια...

- Κουράστηκε ἢ γριά, ἔλεγε ἢ γιαγιά, καιρὸς νὰ γυρίσουμε σπίτι. Θὰ ξυπνήσουν αὔριο οἱ νοικοκυράδες καὶ θὰ δοῦν πὸς ἢ Μεγαλόχαρη κάτι ἔχει φέρει γιὰ τὰ παιδάκια τους. Ὅταν σοῦ λείπουν ὄλα, καὶ τὸ λίγο πιάνει τόπο! Ὁχι, μικρέ μου Ἀλιόσα (αὐτὸ ἦταν τὸ πραγματικὸ ὄνομα τοῦ Γκόρκη), μεγάλη φτώχεια στὸν κοσμάκη καὶ δὲν τὸν γνοιιάζεται κανένας.

Ὁ πλούσιος τὸν Κύριο δὲν σκέφτεται

τὴν τρομερὴ του κρίση δὲν φαντάζεται

τὸν φτωχὸ δὲν ἔχει δικὸ μηδὲ ἀδερφὸ

γιομίζει μονάχα σακοῦλες χρυσὸ

τὸ χρυσίον θὰ γίνεῖ στὴν κόλαση κάρβουνο!

- Ἔτσι εἶναι! Πρέπει νὰ ζεῖ ὁ φίλος γιὰ τὸν φίλο κι ὁ Θεὸς γιὰ ὄλους!...

Νοιώθω ἀόριστα πὸς πῆρα μέρος σὲ κάτι πὸν δὲν θὰ τὸ ξεχάσω ποτέ... Κάτσαμε δίπλα στὴν ἐξώπορτα, σ' ἕνα παγκάκι... κι ἢ γιαγιά μου ἔλεγε:

- Εἶναι ἔδω μιὰ Ὄβρια κι ἔχει ἐννιά ψυχὲς παιδιά, τό ἔνα μικρότερο ἀπ' τ' ἄλλο. Τὴ ρωτᾶω: Πὸς τὰ φέρνεις βόλτα, Μοσέβνα; Κι αὐτὴ μου λέει: Μὲ τὸν Θεό μου ζῶ, μὲ ποιὸν ἄλλο νὰ ζήσω;

Ἔγειρα στὸ ζεστὸ πλευρὸ τῆς γιαγιάς καὶ μὲ πῆρε ὁ ὕπνος...